

ਸਮਾਗਮ 5:00 ਵਜੇ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਕਾਈ
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ
ਐਤਵਾਰ 30/11/2025 ਲਾਈਵ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ

		
ਮਹਿੰਦਰ ਸੂਚ ਵਿਰਕ (ਸੰਰਾਲਕ)	ਰਜਨੀ ਵਾਈਆ (ਕਪੂਰਥਲਾ)	ਅਨੰਦਜੀਤ ਨੰਗਰ (ਧੰਡ ਚੱਕ ਤਾਮੋਟ ਨਾਨੂਵਾਲ)
		
ਪਵਨ ਕੁਮਾਰ ਹੋਸੀ ਮਾਨਸਿੰਘ ਸ਼ਬਾਰ	ਸਸਬੀਰ ਸਰਮਾ ਬੰਦਾਗੁਰ (ਨੀ ਮੁਕਤਸਰ ਸਾਹਿਬ)	ਸਿਆਣਤ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
ਸੰਸਥਾਪਕ	ਸੰਪਰਕ:  LIVE 95020 5864	ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਪ੍ਰਬੰਧਕ - ਇਕਬਾਲ ਸਿੰਘ ਸਰੋਤਾ

ਇੱਕ ਯਾਦਗਾਰ ਯਾਤਰਾ: ਅੱਖੀਂ ਡਿੱਠਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੈਸ਼ਨ

ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੈਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਬਦੌਲਤ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ 350ਵੇਂ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਿਹਾੜੇ ਮੌਕੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬੀ ਸੂਬਾ ਬਣਨ ਉਪਰੰਤ ਪਹਿਲੀਵਾਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਥਾਨ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਭਗਤ ਜੈਤਾ ਜੀ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਪਾਰਕ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਾਨ ‘ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਣਯੋਗ ਸਪੀਕਰ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸ. ਕੁਲਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੰਧਵਾਂ ਜੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਲਿਖਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਸਪੀਕਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ “ਅੱਜ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਸਪੀਕਰ ਅਤੇ ਮੰਤਰੀ ਹਨ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਸਪੀਕਰ ਜੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰੋੜੀ ਜੀ ਅਤੇ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਮੰਤਰੀ ਡਾ. ਰਵਜੋਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਲਿਖਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਿਵਸ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਸਪੀਕਰ ਸਾਹਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜ ਮੌਜੂਦ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕ, ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਵਸਥਾ ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਇਸ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸਟਾਫ਼ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਮ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਸੁਖਾਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮਾਣਯੋਗ ਸਪੀਕਰ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਰਾਜਨੀਤੀ ਹੀ ਤੈਅ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਸਤੀ ਸਿੱਖਿਆ, ਜ਼ੀਰੋ ਬਿਜਲੀ ਬਿੱਲ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਦਵਾਈਆਂ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਰੋਡਮੈਪ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ‘ਜੇ ਅੱਜ ਵੱਡਾ ਟੀਚਾ ਬਣਾਉਂਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੂਰਾ ਕਰੋਗੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਉੱਚਾ ਤੇ ਵੱਡਾ ਟੀਚਾ ਰੱਖੋ।’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੌਂਸਲਾ ਅਫਜਾਈ ਲਈ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ‘ਵੋਟ ਚੋਰੀ’ ਵਿਸ਼ੇ ‘ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਕੇ ਕੁਮਵਾਰ 51,000 ਰੁਪਏ, 21,000 ਅਤੇ 11,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਨਕਦ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸੈਕਟਰੀ ਰਾਮ ਲੋਕ ਖਟਾਨਾ ਜੀ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸਟਾਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਪੀਕਰ, ਡਿਪਟੀ ਸਪੀਕਰ, ਮੰਤਰੀ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਾਇਕ ਗੁਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਬਣਾਂਵਾਲੀ ਨੂੰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਸਨਮਾਨ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮੌਕ ਸੈਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਪੀਕਰ ਨੇ ਸਦਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਨਿਪੁੰਨਤਾ ਨਾਲ ਚਲਾਈ। ਧੂਰੀ ਤੋਂ ਆਏ ਲੀਡਰ ਆਫ਼ ਹਾਊਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਘਨੌਰੀ ਕਲਾਂ ਦੇ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਐਮੀਨੈਂਸ ਦੇ ਹਰਿਕਮਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ੍ਰ. ਭਗਵੰਤ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਜੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਤੋੜ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ।

ਕੋਟਧੰਦਲ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਆਦਰਸ਼ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਸਕੂਲ ਦੇ ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਨੇਤਾ ਸ੍ਰ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਬਾਜਵਾ ਜੀ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਈ ਮੁੱਦੇ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ। ਜੈਤੇ ਦੇ ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਐਮੀਨੈਂਸ ਦੇ ਜਗਮੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਪੀਕਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਹੁਤ ਹੁਨਰ ਨਾਲ ਨਿਭਾਈ ਅਤੇ ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਝੜਪਾਂ ਸੁਲਝਾਉਂਦਿਆਂ ਦੇ ਵਾਰ ਸਦਨ ਮੁਲਤਵੀ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਲੰਚ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਸਦਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੌਲੇ-ਰੱਪੇ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਵੱਡੇ ਛੋਟੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੇਖਦੇ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਸਨ ਪਰ ਲੰਚ ਬ੍ਰੇਕ ਵੇਲੇ ਸਦਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰਦਿਆਂ ਮਾਣਯੋਗ ਸਪੀਕਰ ਕੁਲਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਦਾ ਅਗਲਾ ਭਾਗ ਸੁਹਿਰਦਤਾ, ਅਨੁਸਾਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸਾਰੂ ਬਹਿਸ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋਕ ਤਵੱਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਮੁਤਾਬਿਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਮੁੱਦੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਯੋਗ ਹੱਲ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸਦਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਵੇ। ਬਾਅਦ ਡੇਢ ਵਜੇ ਲੰਚ ਬ੍ਰੇਕ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਮਾਣਯੋਗ ਸਪੀਕਰ ਕੁਲਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਸਪੀਕਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਸਮੇਤ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਪੀਕਰ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਿਧਾਇਕਾਂ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਮੰਤਰੀਆਂ ਨੇ ਇਕੱਠਿਆਂ ਭੋਜਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਆਏ ਹੋਏ ਸਮੂਹ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ, ਅਧਿਆਪਕਾ ਅਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਪੀਕਰ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਸਪੀਕਰ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਤਸਵੀਰਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ‘ਚ ਭਾਰੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਸਦਨ ਦੀ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਆਰੰਭ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਾਣਯੋਗ ਸਪੀਕਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸੋਚ ਮੁਤਾਬਿਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪੂਰੇ ਸੁਹਿਰਦ ਨਜ਼ਰ ਆਏ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੇ ਗੰਧਲੇ ਹੁੰਦੇ ਪਾਣੀ, ਨਹਿਰੀ ਪਾਣੀ, ਸੀਵਰੇਜ ਟਰੀਟਮੈਂਟ ਪਲਾਂਟਾਂ, ਸੀਡ ਪ੍ਰਬੰਧਨ, ਫ਼ਸਲੀ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਆਦਿ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁੱਦੇ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾ ਦੇ ਹੱਲ ਲਈ ਸਾਹਬਿਕ ਚਰਚਾ ਹੋਈ। ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਵਧੀਆ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਪਰ ਮੰਤਰੀ ਬਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਗੋਇਲ, ਮੰਤਰੀ ਲਾਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭੁੱਲਰ, ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਆਗੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਬਾਜਵਾ ਅਤੇ ਵਿਧਾਇਕ ਸੁਖ ਸਰਕਾਰੀਆ ਦਾ ਰੋਲ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਤੇ ਮੰਤਰੀ ਬਲਜੀਤ ਕੌਰ, ਅਨਮੋਲ ਗਗਨ ਮਾਨ ਅਤੇ ਡਾ. ਜੀਵਨਜੋਤ ਕੌਰ ਦਾ ਰੋਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆ ਵਿਦਿਆਰਥਣਾਂ ਦਾ ਰੋਲ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਪੀਕਰ ਸ੍ਰ. ਕੁਲਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸੰਧਵਾਂ ਜੀ, ਸਿੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਹਰਜੋਤ ਸਿੰਘ ਬੈਂਸ ਜੀ ਅਤੇ ਲੋਕਲ ਬਾਡੀਜ਼ ਮੰਤਰੀ ਡਾ. ਰਵਜੋਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਸਮਾਗਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਖਾਸ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸਾਹਿਬ ਸਮੇਤ ਬਾਕੀ ਮੰਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਧਾਇਕ ਸਹਿਬਾਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਇਹਨਾਂ ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਅਨੁਭਵ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾਲ, ਜ਼ੀਰੋ ਕਾਲ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖਿਆ। ਇਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੈਸ਼ਨ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਦਿਨ ਰਹੇਗਾ। ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਸੈਸ਼ਨ ਵਾਂਗ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਰਾਲੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਤਸਵੀਰਾਂ- ਹਰਲੀਨ ਕੌਰ ਧਾਲੀਵਾਲ ਪਰ ਸ਼ਹਾਦਤਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਇਓ।।

ਨਿਮਰਤਾ ਤੋਂ ਗਿਆਨ

ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੰਕਾਰ ਵੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਦੇਸਤ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਬੈਂਜਾਮਿਨ, ਤੇਰੇ ਬੋਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਹੈ, ਪਰ ਦੀਵੇ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ।”

ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ, “ਇਸਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?”

ਦੇਸਤ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧੂਰਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ।”

ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਵੱਈਆ ਬਦਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਸਿਧਾਂਤ ਲਿਖਿਆ: “ਮੈਂ ਬੋਲਣ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੁਣਾਂਗਾ।” ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਸੰਸਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬੈਠਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਗੂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਬੋਲ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕੱਟ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ। ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਸਭ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ, “ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀਏ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਲ ਲੱਭ ਪਵੇਗਾ।” ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਅਚਾਨਕ ਖਾਮੋਸ਼ੀ ਛਾ ਗਈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

ਬੈਠਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨੇਤਾ ਉਸ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਆਵਾਜ਼ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ੋਰੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹੈ।”

ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਨਿਮਰਤਾ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਣਨਾ ਸਿੱਖਣ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਦਮ ਹੈ।”

ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰੜੀ ਦਾ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ‘ਮਿੱਟੀ ਕਰੇ ਸੁਆਲ’ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ

ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰੜੀ ਦੇ ਦੋ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਇੱਕ ਪੰਜਾਬੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ‘ਮਿੱਟੀ ਕਰੇ ਸੁਆਲ’ ਤੀਜਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਕਵੀ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰ ਰਹੀ ਹਰ ਸਮਾਜਿਕ, ਆਰਥਿਕ ਅਤੇ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਘਟਨਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਨੂੰ ਕੁਰੇਦਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਕੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਹੌਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ 81 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਰੰਗ-ਬਰੰਗੀਆਂ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰੜੀ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਕਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਦੀਆਂ ਮਹਿਕਾਂ ਖਿਲਾਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੋਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ੋਸ਼ਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਮਬੰਦ ਹੋਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸਾਨ ਅੰਦੋਲਨ, ਕਰੋਨਾ, ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਰੇਜ਼, ਮਸ਼ੀਨੀਕਰਨ, ਸਥਾਪਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਦ੍ਰੋਹ, ਵਹਿਮ-ਭਰਮ, ਜ਼ਾਤ-ਪਾਤ, ਮਿਹਨਤ-ਮਜ਼ਦੂਰੀ, ਸੰਘਰਸ਼-ਜਏਜਹਿਦ, ਪੀੜਾਂ-ਦਰਦਾਂ, ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ, ਸਚਾਈ-ਬੁਰਾਈ, ਬੇਰੋਜ਼ਗਾਰੀ, ਮੁਹੱਬਤ-ਨਫ਼ਰਤ, ਭੁੱਖਮਰੀ ਆਦਿ ਦੀ ਬਾਤ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਜ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਪਾਲਣ ਪੋਸਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਏਜਹਿਦ ਬਾਰੇ ਕਵੀ ਨੇ 10 ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਵੀ ਰੱਬ ਦਾ ਰੂਪ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਦੀ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਬਾਰੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਫ਼ਲਤਾ ਲਈ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਦੁਖਾਂਤ ਸੰਬੰਧੀ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਦਿਆਂ ਸ਼ਾਇਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਯੁੱਧ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਤਾਂ ਬਣਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਬਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਪੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਸਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। 1947 ਵਿੱਚ ਦੇਸ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਘਾਤਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਵੰਗ ਨਾਲ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚੇ ਯਤੀਮ, ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਿਧਵਾ, ਲੋਕ ਘਰੋਂ ਬੇਘਰ ਹੋਏ ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਤਾਂਡਵ ਹੋਇਆ, ਪਾਣੀ ਵਾਲੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈਆਂ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਤੰਗਦਿਲੀ ਨੇ ਨਫ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਤੇ ਨਹੁੰ-ਮਾਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਤਾਰ-ਤਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰੜੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਸਰਹੱਦਾਂ ‘ਤੇ ਹੋਏ ਕਿਸਾਨ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਸਫ਼ਲਤਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹੱਥ ਕੀਡਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਖ਼ੂਬੀ ਨਾਲ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਿਸਾਨਾ, ਖੇਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ, ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਝਲਕ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਕਵਿਤਾ ਹੱਕੂ-ਸੱਚ ਲਈ ਖੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਵਿਰਾਸਤ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਅਗਵਾਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਕੇ ਇਨਸਫ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਬਖ਼ਸ਼ਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਸਤਿਤਵ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜ਼ਾਤਾਂ-ਪਾਤਾਂ ਦੇ ਵਖਰੇਵਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਕੇ ਏਕਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਨਹੀ ਚਲਦੀ, ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਕਵੀ ਅਸ਼ਾਵਾਦੀ ਹੈ। ਕਾਵਿ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਨਾਮ ‘ਮਿੱਟੀ ਕਰੇ ਸੁਆਲ’ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ‘ਮਾਂ’ ਦੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਮਾਂ ਸੁਆਲ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਿਜਨਣਹਾਰੀ ਦਾ ਖਿਤਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਉਪਰ ਜ਼ਿਆਦਤੀਆਂ ਦਾ ਅੰਬਾਰ ਮਰਦ ਸਮਾਜ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਕੇ ਔਰਤ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬਦਲਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਰੋਨਾ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਬਾਲੀਆਂ ਵਜਾਉਣਾ ਤੇ ਮੋਮਬੱਤੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਪਖੰਡ ਦਾ ਪਰਦਾ ਫਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਤਾਂ ਭੁੱਖ ਪਿਆਸ ਨਾਲ ਤ੍ਰਾਹ-ਤ੍ਰਾਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਰਕਾਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਪਖੰਡ ਕਰਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਮੁੱਖ ਮੁੱਦੇ ਤੋਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਕੇ ਇਨਸਾਫ਼ ਲੈਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿੰਡ ਵੀ ਸ਼ਹਿਰ ਹੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਗੰਦਗੀ ਦੇ ਢੇਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜ਼ਮੀਨਾ ਵਿਕ ਗਈਆਂ ਤੇ ਫੈਕਟਰੀਆਂ ਲੱਗ ਗਈਆਂ, ਮਾਲ ਬਣ ਗਏ, ਘਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਕਬੂਤਰਖਾਨੇ ਫਲੈਟ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਰੋਬਟਾਂ ਨੇ ਬੇਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਨੂੰ ਦਸਤਕ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਵਿਕਾਸ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਪਰ ਲਾ ਕੇ ਉਡ ਗਈ, ਬੰਦਾ ਬੰਦੇ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਗਿਆ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੰਗ ਤੋਂ ਬਦਰੰਗ ਹੋ ਕੇ ਰੇਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਟਾਈ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ, ਸਫ਼ਲਤਾ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਨਿਸਚਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਿੱਖੀ ਸਿਰੜ੍ਹ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਪਰਵਾਸ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਮਾਜਿਕ ਸਰੋਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰੜੀ ਨੇ ਲਗਪਗ 20 ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਇਸ਼ਕ-ਮੁਸ਼ਕ ਤੇ ਪਿਆਰ-ਮੁਹੱਬਤ ਦੀਆਂ ਵੀ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ‘ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਦੇ ਨਾਂ’ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦਾ ਹੈ-

**ਤੇਰਾ ਹਾਸਾ ਇਕ ਨਾਦ ਜੇਹਾ, ਛਾ ਜਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਵਿਸਮਾਦ ਜੇਹਾ।
ਹੁਲਾਰਾ ਦੇਵੇ ਪੌਣ ਪੁਰੀਏ ਨੀ, ਖਿੜ ਖਿੜ ਹਸਦੀ ਕੁੜੀਏ ਨੀ।
ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਸਦੀ ਕੁੜੀਏ ਨੀ, ਪੌਣ ਤੱਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਛੋਹ ਜਾਵੇ।**

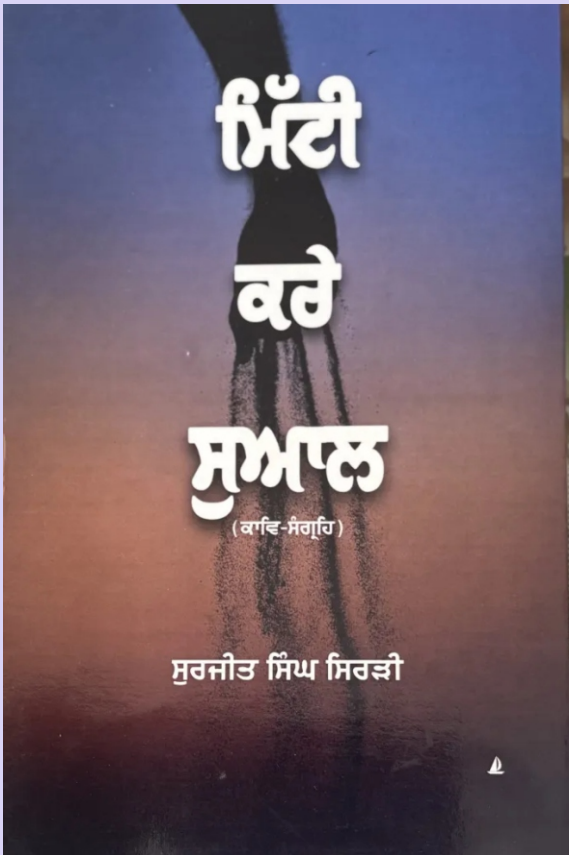
ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰੜੀ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਸਿੰਬਾਲਿਕ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ‘ਬੁੱਢਾ ਬਿਰਖ’ ਕਵਿਤਾ ਵਿੱਚ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਟਾਈ ਦੇ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਬਾਰੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸਿੰਬਾਲਿਕ ਬਣਾਕੇ ਵਰਤਮਾਨ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਔਲਾਦਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਅਣਵੇਖੀ ਵਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੋਕਾਈ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਿਰੜੀ ਨੂੰ ਅਜੇ ਹੋਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਤੇ ਕਾਵਿਮਈ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। 128 ਪੰਨਿਆਂ, 160 ਰੁਪਏ ਕਮੀਤ ਵਾਲੀ ਇਹ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਸਪਤਰਿਸ਼ੀ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕੱਦੂਆਂ ਦੀ ਵੱਲ

ਸਾਡੇ ਕੰਧ ਸਾਂਝੀ ਗੁਆਂਢ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਭੈਣ ਜੀ ਰੁਪਿੰਦਰ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਰਕ ਵਿਚ ਕੱਦੂਆਂ ਦੇ

ਬੀਜ ਬੀਜ ਦਿੱਤੇ। ਉਹਨਾਂ ਬੀਜਾਂ ਤੋਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਉਹ ਵੱਲਾਂ ਵੱਡੀਆਂ ਹੋ ਕੇ ਸਾਡੀ ਸਾਂਝੀ ਕੰਧ ਉਪਰ ਫੈਲ ਗਈਆਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੰਧ ਦੇ ਆਰ-ਪਾਰ ਹਰਿਆਲੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹਰੀ ਹਰੀ ਵੱਲ ਉਪਰ ਚਿੱਟੇ ਚਿੱਟੇ ਫੁੱਲ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੇ ਲੱਗਦੇ ਸਨ।

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿਚ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਕੱਦੂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਲੱਗੇ। ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਕੱਦੂ ਬਹੁਤ ਲੱਗਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕੱਦੂ ਦੇ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪੀਲੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸਾਰਾ ਫਲ ਸੁੱਕ ਕੇ ਝੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡੋਂ ਲਿਆਂਦੀ ਹੋਈ ਖਾਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਭਿਜਵਾ ਕੇ ਸੁਨੇਹਾ ਲਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿਓ। ਭੈਣ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਖਾਦ ਨੂੰ ਮਾਲੀ ਤੋਂ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿਚ ਪਵਾ ਦਿੱਤੀ। ਤੀਜੇ ਕੁ ਦਿਨ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਤੇਲੇ ਵਾਲੀ ਸਪਰੇਅ ਵੀ ਕਰਵਾਈ। ਪਰੰਤੂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਖੇਹਾ ਇਕ ਦਿਨ ਭੈਣ ਜੀ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਏ ਅਤੇ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਕਿ, “ਦਰਅਸਲ ਗੱਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ।” ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਹੈ ਭੈਣ ਜੀ? ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਭੈਣ ਜੀ ਆਪਣੇ ਮੱਧੂ ਮੱਖੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੈਗੀਆਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਰਾ ਫਲ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੱਧੂ ਮੱਖੀ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਰਸ ਚੂਸਣ ਲਈ ਇਕ ਦੂਜੇ ਫੁੱਲ ਉਪਰ ਬੈਠਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਫਲ ਨੂੰ ਰਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਫਲ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਾਰਾ ਫਲ ਝੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਭੈਣ ਜੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕ ਰਹੀ ਸੀ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਈ ਕਿ ਉਹ ਕਿ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, “ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਮਝੋ ਨਹੀਂ।” ਭੈਣ ਜੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਨਰ ਵੱਲੂ ਹੈ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਮੋਟੀ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੂ ਉਪਰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਚਿੱਟਾ ਫੁੱਲ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਵੱਲੂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਇਕ ਮਾਦਾ ਵੱਲੂ ਸੀ ਜੋ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਪਤਲੀ ਤੇ ਟੇਵੀ ਸੀ। ਮਾਦਾ ਵੱਲ ਉਪਰ ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਕੱਦੂ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਛੋਟੇ ਕੱਦੂ ਉਪਰ ਵੀ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਫੁੱਲ ਸੀ। ਭੈਣ ਜੀ ਨੇ ਨਰ ਵੱਲ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਤੋੜ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਰਸ ਨੂੰ ਮਾਦਾ ਵੱਲੂ ਉਪਰ ਲੱਗੇ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਛੂਹਾ ਦਿੱਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰੀਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਕਈ ਥਾਈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਮੁਸਕਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਬੱਸ ਦੇਖਦੇ ਜਾਵੇ ਇਹ ਕੱਦੂ ਚਾਰ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਹੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਚਲੋ ਜੀ ਮੈਂ ਚੱਲਦੀ ਹਾਂ ਏਨਾ ਕਹਿ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗ ਲਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਸਮਝਾ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਪਰ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਹੁਣ ਫਿਰ ਕੱਦੂਆਂ ਦੀ ਵੱਲੂ ਉਪਰ ਟਿਕ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਕੱਦੂਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਕੱਦੂਆਂ ਵਿਚ ਕਿਨਕਾ ਮਾਤਰ ਫਰਕ ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ। ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਹ ਕੱਦੂ ਪੰਜ-ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਲਬਥੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਂ ਸੋਚ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਕੱਦੂ ਚਾਰ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਵਧਣ ਫੁੱਲਣ ਲਈ ਸਬਦੀ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਹੋਵੇਗੀ? ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜਾ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਪਿਆ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਇਕ ਜਣੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਉਪਰ ਕਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਏਨਾ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੱਲ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਤੱਕ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਉਹਨਾਂ ਉਪਰ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਕੱਦੂਆਂ ਵੱਲ....।



ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਫਰੈਂਕਲਿਨ ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੰਕਾਰ ਵੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਤਜਰਬੇਕਾਰ ਦੇਸਤ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਬੈਂਜਾਮਿਨ, ਤੇਰੇ ਬੋਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗ ਹੈ, ਪਰ ਦੀਵੇ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ।”

